

TWO Chapter 537 แผ่นหินแห่งความอัปยศ

“ท่านลอร์ด ท่านจะต้องมั่นคงในเรื่องนี้”

เมื่อเห็นว่าใช้หยุนจื่อหนานลังเล จางเหลียงก็เตือนเขาอย่าง
เด็ดเดี่ยวในทันที

จางเหลียงรู้ดีว่า ถ้าพวกเขาไม่สามารถสร้างฐานที่มั่นทั้งสอง
ให้เสร็จได้ในระยะเวลาอันสั้น ผลกระทบที่พวกเขาจะได้รับ
จากการสู้รบจะเกิดขึ้นหลังจากนี้ไม่นาน

“ข้าเข้าใจแล้ว”

ใช้หยุนจื่อหนานพยักหน้าและยิ้ม “จื่อฟางไม่ต้องกังวล ข้าจะ
คิดหาวิธีโน้มน้าวพวกเขาเอง” อย่างไรก็ตาม รอยยิ้มของเขา
ดูเหมือนจะฝืนออกมาเล็กน้อย

“จริงๆ แล้ว มันจะเป็นการแสดงอำนาจที่ค่อนข้างดีสำหรับ
ท่าน” จางเหลียงกล่าวต่อ “ตราบเท่าที่ท่านประสบ
ความสำเร็จในเรื่องนี้ ไม่เพียงแค่นครรัฐเสี่ยงหนานเท่านั้น
แม้แต่มณฑลฉวนเป่ย์ก็จะฟังคำกล่าวของท่าน สิ่งนี้จะช่วย
แก้วิกฤตของคุณได้”

เมื่อใช้หยุนจื่อหนานได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเขาก็เปล่ง
ประกายขึ้น และเขากล่าวออกมาอย่างตื่นเต็นว่า “เมื่อจื่อ
กล่าวเช่นนั้น แม้ว่าเขาจะต้องสูญเสียใบหน้า ข้าก็จะทำมันให้
สำเร็จให้จงได้”

สุดท้ายแล้ว ทุกคนก็มีสิทธิ์ที่จะทะเยอทะยาน

คำกล่าวของจางเหลียง ได้กระตุ้นจุดนั้นของใช้หยุนจื่อหนาน

ถ้าไม่อย่างนั้น เขาคงจะไม่ได้ฉายาว่านักบุญกลยุทธ จางเหลียงสามารถหาจุดอ่อนของลอร์ดเขาได้ และใช้มันเพื่อโน้มน้าวลอร์ดของเขาได้

เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ฟานเจิ้งผู้เกิดมาในยุคเดียวกับเขานั้น แตกต่างราวสวรรค์และโลก

หลังจากที่สนทนากันแล้ว ใช้หยุนจื่อหนานก็ออกไป

จางเหลียงมองไปที่ด้านหลังของใช้หยุนจื่อหนาน ขณะที่ความวิตกกังวลปรากฏขึ้นในดวงตาของเขา

“สุดท้ายแล้ว ข้าปรับแผนการน้อยเกินไปหรือไม่?” ภายใน
ห้องโถง จางเหลียงพิมพ์และถอนหายใจออกมา

.....
.....

บ่ายวันนั้น การพูดคุยของกองทัพพันธมิตรคืบหน้า

ใครจะรู้ว่า ใช้หยุนจื่อหนานทำอะไรถึงได้ประสบ
ความสำเร็จ แต่ท้ายที่สุดแล้ว พวกเขา ก็ยอมรับแผนการของ
จางเหลียง และยอมแพ้การแบ่งผลประโยชน์

เงินที่พวกเขารวบรวมมาในครั้งนี้ นอกเหนือจากจะใช้มันเป็น
ค่าชดเชยสำหรับทหารที่บาดเจ็บล้มตายแล้ว พวกเขายังใช้

ส่วนที่เหลือในการสร้างฐานที่มั่นทั้ง **2** แห่ง เพื่อให้มั่นใจ
ว่า จังหวัดก๋ຸยหลินจะปลอดภัย

นอกจากนั้น ในเรื่องกำลังพล เหล่าลอร์ดทั้งหมดได้ตกลง
ร่วมกัน

จังหวัดก๋ຸยหลินจะมีกำลังพล **150,000** นาย ประจำการ
อยู่ โดย **100,000** นาย จะมาจากนครรัฐเสียนหนาน และ
อีก **50,000** นาย จากมณฑลฉวนเป่ย์ และผู้บัญชาการ
กองกำลังนี้จะยังคงเป็นหลี่มู่

กองกำลังนี้จะสร้างแนวป้องกันโดยใช้ฐานที่มั่นทั้งสองเป็น
แกนหลัก

สำหรับกำลังพลในส่วนที่ยังขาด พวกเขาจะใช้เชลยศึกจาก
ทหารประเทศไท่ผิงเดิมที่ยอมจำนน ขณะที่ดินแดนต่างๆจะ
สนับสนุนในส่วนที่เหลือ

เพื่อทำข้อตกลงนี้ ใช้หยุนจื่อหนานไม่มีทางเลือกอื่น นอกจาก
มอบสิทธิการแต่งตั้งข้าราชการต่างๆในจังหวัดกุยหลินให้กับ
คนอื่นๆ ในฐานะผู้เริ่มสงครามครั้งนี้ สุดท้ายแล้ว เขากลับ
ควบคุมจังหวัดกุยหลินแห่งนี้ได้เพียงเล็กน้อย

ในทางตรงกันข้าม กู่เหินเสี่ยวที่เป็นลอร์ดของหลี่มู่ ผู้ซึ่ง
สร้างคุณูปการสงครามอย่างมาก กลายเป็นผู้มรอำนาจมาก
ที่สุดใจจังหวัดกุยหลิน แม้แต่ตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดก็
ถูกเสนอโดยเขา

แม้ว่าเหล่าลอร์ดจะไม่พยายามแบ่งผลประโยชน์ในจังหวัด
แล้ว แต่พวกเขาก็ยังคงไม่ยอมแพ้ในการเพิ่มอิทธิพลของพวกเขา
ในพื้นที่ ความร่วมมือและความขัดแย้ง ไม่ใช่สิ่งที่จะ
อธิบายได้ในระยะเวลาสั้นๆ

โชคดีที่แผนการของจางเหลียง ยังได้รับการปฏิบัติต่อไป

.....
.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 24

ณ ด้านกุ้ยผิง

เวลา **15.00** น. ในช่วงบ่าย กองพลทหารคนเถื่อนภูเขาทั้งสอง ได้มาถึงด่านกุ่มผิงในที่สุด

น่าเสียดาย การสู้รบขนาดใหญ่ที่ด่านได้สิ้นสุดลงแล้ว

เหล่าทหารคนเถื่อนภูเขาได้เห็นถึงความเสียหายที่เกิดขึ้น
ใกล้กับป่าด้านนอกด่าน มีหลุมฝังศพใหม่นับพันๆปรากฏขึ้น
สร้างเป็นฉากที่สะกดตามกายได้แสงอาทิตย์

บ่ายวันนั้น บรรดาทหารคนเถื่อนภูเขาทั้งหมด ได้ไปที่สุสาน
เพื่อส่งเหล่าพี่น้องที่ตายไปสู่สุคติ

กายใต้แสงอาทิตย์ที่กำลังจะตก มันดูเหมือนจะกระซอก
หัวใจและอารมณ์ของพวกเขา

โอหยางโซวยืนอยู่บนกำแพงด้าน เขาไม่ยอมขยับไปไหน
จนกระทั่งพระอาทิตย์ตก

เหล่าทหารรู้ว่า ตั้งแต่เมื่อวาน ขณะที่ลอร์ดได้รู้ข่าวว่า ทหาร
คนเถื่อนของเขา 5,000 นาย ในด้านซวนหวู่ตายทั้งหมดแล้ว
เขาก็กลายเป็นเช่นนี้ เขามักจะมองออกไปไกล ไม่มีใครรู้ว่าเขา
คิดอะไรอยู่

ฉากดังกล่าวส่งผลกระทบต่อความรู้สึกของเหล่าทหารที่
เดินทางมาถึงด่าน มันทำให้ทั่วทั้งด่านปกคลุมด้วย
บรรยากาศที่เคร่งเครียดเป็นอย่างมาก

แม้แต่ทหารที่ทำคุณูปการได้ดีในการสู้รบ ก็ยังไม่กล้าจะเข้าไป
หาลอร์ดเพื่อรับรางวัลของพวกเขา

เมื่อเผยให้เห็นเช่นนั้น แสงแห่งความกังวลก็ปรากฏขึ้นใน
ดวงตาของเขา

กล่าวตามเหตุผลแล้ว ในฐานะลอร์ด เขาไม่ควรจะเปิดเผย
ความรู้สึกส่วนตัวของตนออกมา โดยเฉพาะด้านที่อ่อนแอ ต่อ
ผู้ใต้บังคับบัญชาของเขา การกระทำดังกล่าว จะส่งผล
กระทบต่ออำนาจและศักดิ์ศรีของลอร์ด

ทุกการกระทำของโอหยางโซว จะถูกอ่านโดยคนของเขา และ
มันอาจจะก่อให้เกิดความสับสนวุ่นวายและความวิตกกังวล
ได้

นี่เป็นเวลาที่เขาจำเป็นต้องก้าวออกไป เพื่อทำหน้าที่ของ
เขา

ภายใต้แสงสลัวๆ ไม่มีอะไรแปลกหรือผิดปกติเกี่ยวกับการ
แสดงออกของโอหยางโซว ในมือของเขาถือด้วยแบบแปลน
มันเป็นแบบแปลนของด้านกุ่มผิวง

“เผ่ยจุค่านับท่านลอร์ด!” เมื่อเห็นเช่นนั้น เผ่ยจุก็นับเขา
เล็กน้อย

“ท่านมาทำอะไรหรือ? เชิญนั่งก่อน!”

โอหยางโซวเงยหน้าขึ้น เสียงของเขาเฉยชาและเหนื่อยหน่าย
แตกต่างจากกลิ่นอายตามปกติของเขา

“ท่านลอร์ด...” เผ่ยจุกล่าวขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่จะหยุดลง

โอหยางโซวกำลังรู้สึกแย่ แต่ไม่ได้หมายความว่าความรู้สึก
ของเขาจะไม่เจ็บคม ในที่สุด เขาก็สังเกตเห็นว่า เสนาบดีผู้
นี้แสดงออกอย่างไม่ถูกต้อง มันจึงทำให้เขารู้สึกแปลกๆ

เขาวางแบบแปลนลงและหัวเราะ “ถ้าท่านต้องการจะกล่าว
อะไร ก็กล่าวออกมาเถิด”

“คือ ข้ามึนแล้ว” เฝยจูกกล่าว

“ไม่เป็นไร” โอหยางโซวพยักหน้าให้เขา

“คำเหล่านั้นตายไปแล้ว ท่านต้องวางภาระนั้นลง และมอง
ไปยังอนาคต ความสูญเสียจะต้องไม่ทำให้ท่านสูญเสียจิต
วิญญาณของท่านไป ท่านต้องดึงตัวเองกลับมา”

คำกล่าวที่ตรงไปตรงมาของเผยจุ ทำให้โอหยางโซวู้สีก
ละอายใจเล็กน้อย

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ยิ้มออกมาอย่างอึดอัดใจ
“ในช่วง 2 วันมานี้ ข้ากำลังคิดถึงเกี่ยวกับปัญหา”

“ท่านลอร์ดโปรดอธิบายด้วย!” เผยจุกล่าว

“ดูนี่ซิ!” โอหยางโซวกางแบบแปลนออก “ในช่วง 2 วันมานี้
ข้ากำลังคิดว่า เมื่อจังกู้ยหลินญกยึดครองไปแล้ว พวกเราควร
จะทำอย่างไร?”

“สิ่งที่ท่านลอร์ดกำลังจะทำก็คือ?” ดวงตาของเผยจุเปล่ง
ประกาย

“สร้างฐานที่มั่น!” โอหยาางโชนวได้ตัดสินใจแล้ว “พวกเราจะไ้
ด้านกัณผิงเดิมเป็นรากฐาน สร้างฐานที่มั่นอันแข็งแกร่ง
เทียบเท่ากับฐานที่มั่นมู่หลานขึ้นมา”

ความคิดของโอหยาางโชนวเหมือนกับจางเหลียง

“พวกเราไม่สามารถตรวจสอบได้ว่า ศัตรูมีควม
ทะเยอทะยานที่จะเข้ามายังจังหวัดสุ่นโจวหรือไม่ ไม่ว่าอย่าง
ด้านกัณผิงก็เป็นสิ่งกีดขวางเดี่ยวของพวกเราจากทางเหนือ
สิ่งกีดขวางนี้สังเวด้วยเลือดของทหารนับหมื่น ดังนั้น พวก
เราจึงไม่อาจสูญเสียมันไปได้”

ในขณะที่เขากล่าวออกมา เขาก็ดูมีอารมณ์มากขึ้น

“ในช่วงระยะสั้นๆ ข้าไม่คิดว่าพวกเราจะสามารถกลับไปยึดครองจังหวัดก๊วยหลินคืนได้” ภายในดวงตาของโอหยางโซว มีแสงแห่งความเศร้าปรากฏขึ้นมา “อย่างไรก็ตาม พวกเรา ยังคงต้องมีกองกำลังป้องกันทางเหนือ ข้าจะให้กองทัพเสือดาวมาประจำการที่ด่านก๊วยผิงชั่วคราว”

“นั่นเหมาะสมแล้ว” เผ่ยจุพยักหน้าของเขา

“สำหรับฐานที่มั่นนี้ ข้าต้องการให้ท่านเป็นผู้รับผิดชอบมัน ท่านยินดีหรือไม่?” โอหยางโซวถาม

“ข้าจะทำมันเองขอรับ!” เผ่ยจุตอบรับ

จากแผนการก่อนหน้านี้ของโอหยางโซว เผ่ยจุจะเข้าไปทำงานที่จังหวัดก๊วยหลิน การสูญเสียจังหวัดก๊วยหลินอย่าง

ฉบับพลัน มันมีความหมายว่า เขากลายเป็นคนว่างงานไป มัน
ทำให้เขารู้สึกอึดอัดเป็นอย่างมาก

สำหรับเผ่ยจู่ การสูญเสียจังหวัดก๊วยหลิน มันทำให้เขาئابอาบ
และมันกลายเป็นจุดต่างพร้อยในชีวิตของเขา

เพื่อที่จะเข็ดมันออก การสร้างฐานที่มันจะเป็นก้าวแรก
สำหรับเขา

ถ้าโอหยางโซวให้เขากลับไปทำงานที่เมืองซานไห่ เขาอาจจะ
ไม่พอใจกับเรื่องนี้ได้

อาจกล่าวได้ว่า โอหยางโซวเฉียบคมอย่างแท้จริง และเขา
มักจะใช้คนได้เหมาะกับการงานเสมอ

“ฐานที่มั่นใหม่ จะถูกเรียกว่า ฐานที่มั่นก๊วยผิงหรือไม่?” เผ่ย
จู่ตาม

“ไม่” โอหยางโซวส่ายหัว “ที่จังหวัดก๊วยหลิน ดินแดนซานไห่
ได้ประสบกับความล้มเหลวอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน
เกียรติของมังกรทองได้ถูกทำให้แปดเปื้อนเป็นครั้งแรก ความ
อัปยศเช่นนี้จะให้ลี้มมันในวันได้อย่างไร? ดังนั้น ข้าจะ
ขอตั้งชื่อมั่นว่า ฐานที่มั่นดอกไม้เหี่ยวเฉา เพื่อเป็นการระลึก
ถึงความสูญเสียครั้งใหญ่ของเรา เพื่อแก้แค้น พวกเราจะ
กู้เกียรติด้วยดอกไม้ที่เหี่ยวเฉานี้!”

“ฐานที่มั่นดอกไม้เหี่ยวเฉา!”

ขณะที่เผ่ยจู่กล่าวมันออกมา เขาก็รู้สึกได้ว่า มันมีความหมาย
ที่ลึกซึ้งและหนักแน่น เข้ามาภายในหัวใจของเขา

“เมื่อเป็นเช่นนั้น ข้าก็ขอเสนอให้พวกเราสร้างแผ่นดินแห่ง
ความอภัยขึ้นมาด้วย เพื่อเป็นการเตือนทหารทั้งหมดที่อยู่
ที่นี่ ไม่ให้ลืมความอภัยในวันนี้”

ในคำคืนที่มีดมิดนั้น ทั้งสองกลับมามีความเห็นที่สอดคล้อง
กันอีกครั้ง

“ข้าต้องขอตัวกลับออกไปแล้ว!” เมื่อเห็นว่าดีก็มากแล้ว เฝย
จูก็ขอตัวกลับออกมา

“ท่านเฝยจู” ขณะที่เฝยจูเดินไปถึงประตู โหหยางไชวก็กกล่าว
ขึ้นว่า “คำเตือนของท่านในวันนี้ ข้าจะจดจำมันเอาไว้”

เมื่อเผยจู่ได้ยินเช่นนั้น เขาก็หันกลับไปยิ้มให้ลอร์ดและกล่าวว่า “เมื่อท่านลอร์ดคิดได้เช่นนั้น ข้าก็คงไม่ต้องเป็นห่วงสิ่งใดอีกแล้ว”

ลอร์ดและเสนาบดมีมองกันและกัน แล้วหัวเราะออกมา

วันถัดมา หานสินนำกองกำลังของเขามาถึงด่านกู่ยผิงในที่สุด

โอหยางโซวมีความศรัทธาในหานสิน แม้แต่หลี่มู่ก็คงจะประสบปัญหามากมายในการเผชิญหน้ากับหานสิน

การมาถึงของหานสิน เป็นสัญญาณให้โอหยางโซว เริ่มออกเดินทางอีกครั้ง

เดิม โอหยางโซวควรจะไปถึงเมืองเทียนจิงแล้ว อย่างไรก็ตาม
เนื่องจากการเปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน เขาจึงล่าช้าหลาย
วัน ใครจะรู้ว่า ปฏิบัติการถูกใช้จากเหตุการณ์นี้ จะส่งผล
กระทบใดต่อเมืองเทียนจิงบ้าง

ในระยะเวลาสั้นๆ มันเป็นไปได้เลยที่เขาจะยึดครอง
จังหวัดกู่ยหลินกลับมา โอหยางโซวจึงทำได้เพียงแบกรับ
ความเจ็บปวดและรับมือกับสิ่งที่เกิดขึ้นเท่านั้น

ในวันนี้ โอหยางโซวใช้ตลอดเวลาทั้งวัน พุดคุยกับหานสิน
และเผ่ยจู่

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 26

โอหยางโซวเริ่มนำกองกำลังทหารคนเถื่อนภูเขาเดินทางไปยัง
เมืองเทียนจิงอีกครั้ง

TWO Chapter 538 ความชั่วร้ายที่หลงเหลืออยู่ ของศาสนา

พระอาทิตย์ลอยอยู่กลางท้องฟ้า ที่เขตทุรกันดารอันเงียบสงบ

ทันใดนั้น จากเส้นทางเล็กๆด้านหน้า เสียงตะโกนของชายผู้
หนึ่งก็ดังขึ้น

“หยุดเดี๋ยวนี้!”

“เร็วเข้า จับนางไว้ อย่าให้หนีไปได้!”

หลังจากนั้นชั่วครู่ หญิงสาวที่ดูอ่อนแอในชุดขาวรุ่งริ่งก็วิ่ง
ออกมาจากเส้นทางเล็กๆ มีคิลาสกปรกอยู่ทั่วชุดของเธอ
และมีแม้แต่คราบเลือด

หญิงสาวคนนั้นหวาดกลัวเป็นอย่างมาก ขณะที่เธอพยายามวิ่งไปข้างหน้าเพื่อเอาชีวิตรอด บางครั้ง เธอจะหันกลับไปมองด้านหลัง รวากับมีปีศาจกำลังไล่ตามเธอ

ที่ตามหลังเธอมาอย่างใกล้ชิดไม่ใช่ปีศาจ แต่เป็นผู้ชาย **3** คน พวกเขาไม่ได้อายุมากนัก คนที่อายุมากที่สุด ยังอายุไม่ถึง **40** ปี จากรูปลักษณ์และเสื้อผ้าของพวกเขา ดูเหมือนว่าพวกเขาจะเป็นเกษตรกรในละแวกนั้น

สิ่งที่ดูผิดปกติก็คือ ผ้าสีขาวที่พันรอบศีรษะของพวกเขา

อ้อาา!

อาจจะเป็นเพราะความเครียดที่มากเกินไป หญิงสาวจึงไม่ได้
สังเกตเส้นทางที่เธอกำลังวิ่งไปดีนัก เธอจึงสะดุดก้อนหินและ
ล้มลง

เมื่อผู้ชายที่ตามมาเห็นเช่นนั้น พวกเขาก็เต็มไปด้วยความปิติ
ยินดี

“ฮ่าๆ มาดูกันว่า เจ้าจะยังวิ่งต่อไปได้อีกหรือไม่!”

ขณะที่เขากล่าว วทั้งสองก็วิ่งเข้ามาหาเธอ และพยายามจะ
คว้าตัวเธอไว้

หญิงสาวแสดงออกอย่างสิ้นหวัง เธอเตรียมรับสถานการณ์ที่
แย่ที่สุดเอาไว้แล้ว

ทันใดนั้น ที่ปลายสุดของเส้นทาง เสียงห้อม้าก็ดังขึ้น เมื่อหญิงสาวได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเธอก็ปรากฏความมุ่งมั่นที่จะมีชีวิตอยู่ขึ้นมา และเธอตะโกนออกไปว่า “ช่วยข้าด้วย!”

“ช่วยข้าด้วย!”

เมื่อทั้งสามได้ยินเสียงกรีดร้องของเธอ พวกเขาก็กลายเป็นแข็งค้างไปในทันที พวกเขาจึงเร่งฝีเท้าของพวกเขา เพื่อลากหญิงสาวกลับไปก่อนที่จะมีใครมาถึง

แต่เสียงห้อม้าก็กลายเป็ดังขึ้น และดังขึ้นเรื่อยๆ

นายทหารม้าที่สวมอุปกรณ์ครบครันปรากฏตัวขึ้นจากเส้นทางหลัก พร้อมกับธงมังกรทองในมือ

ทุกคนที่อยู่ภายใต้ดินแดนซานให้รู้ดีว่า ธงมังกรทองเป็น
สัญลักษณ์องค์จักรพรรดิส่วนตัวของลอร์ด

“นี่มันเรื่องอะไรกัน?”

มองออกไป ชายทั้งสามตำหนิหญิงสาวและพยายามจะจับ
ตัวเธอ แต่น่าเสียดาย ในขณะนั้น ลูกศรพุ่งผ่านอากาศ
ออกไป หยดพวกเขาไว้อย่างฉับพลัน

ลูกศรปักลงที่พื้น ห่างจากชายทั้งสามเพียง 3 นิ้ว เห็นได้ชัด
ว่านี่เป็นคำเตือน ถ้าพวกเขายังวิ่งต่อไป ลูกศรจะปักลงที่ร่าง
ของพวกเขา

ในทันที ใบหน้าของชายทั้งสองกลายเป็นสีแดง

สุดท้ายแล้ว พวกเขาก็เป็นเพียงเกษตรกร แล้วพวกเขาจะเอา
อะไรไปสู้กับทหาร?

จากนั้น นายนายทหารม้าก็มองลงมาจากบนหลังม้า และ
ตะโกนว่า “ช่างกล้านัก พวกเจ้าถึงกล้าขัดผู้หญิงอย่าง
อุกอาจกลางวันแสกๆเชียวหรือ!”

“นายท่าน หญิงสาวผู้นี้เป็นภรรยาของข้าเอง นางพยายาม
หนีออกจากบ้าน ข้าเพียงแค่พยายามจับนางกลับไปเท่านั้น”
ชายหนุ่มผู้หนึ่งก้าวออกมา

“โอ้?” เมื่อนายทหารม้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็สงบลง แต่เขาก็
ยังไม่เชื่อ เขาจึงหันไปหาหญิงสาวและถามว่า “คำกล่าวของ
เขาเป็นความจริงหรือไม่? อย่าได้กังวล พวกเราเป็นกอง
กำลังส่วนตัวของท่านลอร์ด พวกเราสามารถช่วยเจ้าได้”

เมื่อหญิงสาวได้ยินเช่นนั้น ดวงตาของเธอก็เปล่งประกายขึ้น
และเธอกล่าวอย่างน่าสงสารว่า “นายท่านโปรดช่วยข้าด้วย!”

“กล่าวมา!”

“เขาเป็นสามีของข้าจริงๆ แต่ข้าไม่ได้ทำอะไรผิด พวกเขากลับต้องการจะฆ่าข้า และใช้ข้าเป็นเครื่องสังเวยศพของราชาหง” หญิงสาวตอบ

“เครื่องสังเวยศพ?” นายทหารม้าขมวดคิ้ว “การจัดงานศพของอดีตราชา ถูกจัดการโดยเมืองเทียนจิง มันมีส่วนเกี่ยวข้องกับพวกเจ้าได้อย่างไร?”

“นี่...” เมื่อหญิงสาวได้ยินเช่นนั้น เธอก็รู้สึกลังเลเล็กน้อย

“ถ้าเจ้ายังต้องการจะมีชีวิตอยู่ก็กล่าวมา!”

นายทหารม้ารู้สึกได้ว่า เรื่องนี้จะต้องซับซ้อนเป็นอย่างมาก
การแสดงออกของเขาจึงกลายเป็นจริงจัง

เมื่อหญิงสาวได้ยินเช่นนั้น เธอก็ไม่สนใจสายตาของชายหนุ่ม
และกล่าวอย่างเด็ดเดี่ยวว่า “หลังจากที่อดีตราชา
สิ้นพระชนม์ บรรดาผู้ศรัทธาต่อศาสนาต่างก็ต้องการจะทำ
พิธีฝังศพสำหรับองค์ราชา หนึ่งในนั้นก็คือ การเล็ดหญิงสาว
เป็นเครื่องสังเวศพ ฝังไว้กับองค์ราชา”

ขณะที่เธอกำลังกล่าว หญิงสาวเต็มไปด้วยความเศร้าและความ
โกรธ เธอเข้าไปที่ชายหนุ่มและกล่าวว่า “เนื่องจากไม่มีหญิง

สาวที่เหมาะสม เขาจึงชี้เป้ามายังภรรยาของตัวเอง ข้าไม่มี
ทางเลือก จึงต้องหนีออกมาจากบ้าน”

“ช่างวิปริตนัก!” เมื่อนายทหารม้าได้ยินเช่นนั้น เขาก็รู้สึก
โกรธ และรับรู้ได้ว่ามีเหตุการณ์ผิดปกติ

“ทหาร!”

“ขอรับ!”

“จับพวกเขาและสอบปากคำพวกเขา ก่อนจะมอบให้กับท่าน
ลอร์ด!”

“ขอรับ!”

ทหารม้าเหล่านี้เป็นสมาชิกองค์กรรักษาสงครามศักดิ์สิทธิ์ และ
เป็นแนวหน้าของกองกำลัง

เมื่อโอหยางโซวได้รับข่าวนี้ เขาก็สั่งให้กองกำลังหยุดลง ชาย
ทั้งสามที่ถูกจับกุมและหญิงสาว ถูกสอบปากคำโดยฝ่ายข่าว
กรอง

พวกเขาทั้งหมดเป็นเพียงคนทั่วไป แล้วพวกเขาจะอดทนต่อ
การทรมานของทหารได้อย่างไร? เป็นผลให้พวกเขาสารภาพ
ทุกอย่างออกมา

มันเป็นดั่งที่หญิงสาวกล่าว ทุกพื้นที่ในสุนโจว คนที่ศรัทธาใน
ศาสนาที่ถูกเผยแพร่โดยหงส์วอวน ได้ตัดสินใจทำพิธีดังกล่าว
หลังจากที่พวกเขาเห็นว่าเขาเสียชีวิต

การกระทำดังกล่าว เกิดขึ้นในหมู่บ้าน พวกเขาจึงสามารถ
หลบเลี่ยงการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ได้อย่างง่ายดาย

สิ่งที่ทำให้โอหยางโซวู้สึกประหลาดใจก็คือ มีข้าราชการและ
นักวิชาการบางส่วน เข้าร่วมพิธีสังเวศพนี้ด้วย

ดูเหมือนว่า แม้หงส์วอนจะตายไปแล้ว แต่ศาสนาของเขาก็
ยังคงฝังรากลึกในแผ่นดิน เขาสร้างรากฐานของศรัทธาที่ทรง
พลังจริงๆ

ในระยะเวลาสั้นๆ มันคงเป็นเรื่องยากสำหรับการจะลบล้าง
มันออกไป

นี่เป็นสัญญาณอันตรายต่อการปกครองในอนาคตของ
ดินแดนซานไห่ แม้แต่โอหยางโซวก็ไม่ได้คิดว่า เหล่าผู้ศรัทธาต่อ
ศาสนา จะแปลงฤทธิ์เช่นนี้

ดูเหมือนว่า เขาคงจะต้องรีบไปจัดการกับเมืองเทียนจิงให้เร็ว
ที่สุด เท่าที่จะเป็นไปได้

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงตัดสินใจแยกองค์กรสังคราม
ศักดิ์สิทธิ์ไปตรวจสอบเรื่องนี้ ส่วนกองกำลังหลักจะเดินทัพ
ต่อไปยังเมืองเทียนจิงให้เร็วที่สุด

ในระหว่างการสู้รบที่ด่านกุ้ยผิง จากกองพลทหารคนเถื่อน
ภูเขาที่รอดชีวิต **2,000** นาย มีเพียง เมื่อคัดเลือกผู้ที่
บาดเจ็บสาหัสออกแล้ว ยังคงเหลืออยู่เพียง **1,500** นาย
เท่านั้น

ในขณะที่เดียวกัน องค์กรฯสงครามศักดิ์สิทธิ์เองก็สูญเสีย
อย่างหนัก

ดังนั้น โหหยางโชวจึงตัดสินใจย้ายทหารคนเถื่อนภูเขา
เหล่านั้นทั้งหมด เข้าสู่องค์กรฯสงครามศักดิ์สิทธิ์ เพื่อเติมเต็ม
จำนวนสมาชิก **3,000** นาย

แม้ว่าทหารคนเถื่อนภูเขาเหล่านี้จะยังขาดการฝึกอบรม แต่
พวกเขาก็ล้วนแล้วแต่เป็นทหารชั้นสูง การย้ายพวกเขาเข้าสู่
องค์กรฯสงครามศักดิ์สิทธิ์ จึงไม่ได้ลดพลังต่อสู้โดยรวมมาก
นัก

ในทางกลับกัน การให้พวกเขาเข้าร่วมองค์กรฯสงคราม
ศักดิ์สิทธิ์ เป็นดั่งรางวัลที่ยิ่งใหญ่ที่สุดสำหรับนักรบเหล่านี้

แน่นอนว่า กองพลทหารคนเถื่อนที่ **1** จะหายไป สำหรับนายพลชี่ฮู เขาจะรับผิดชอบกองพลทหารคนเถื่อนที่เขาที่ **2** แทน

สำหรับเหล่าทหารที่ยอมจำนน ที่เข้าร่วมการสู้รบที่ด่วนกู่ยผิง โอหยางโชวไม่ได้ปฏิบัติกับพวกเขาไม่ดี เขาย้ายพวกเขาเข้ากองทัพเสือดาวของหานสินโดยตรง

ในการจัดระเบียบที่จัดหมวดหมู่ใจว กองทัพเสือดาวขาดกำลังอยู่เพียงเล็กน้อย แต่ตอนนี้ หลังจากที่ผ่านมาการสู้รบมาหลายครั้ง มันทำให้กองกำลังหลักของพวกเขาสูญเสียไป

ค่อนข้างมาก พวกเขาขาดแคลนกำลังราว **5,000-6,000**

นาย

เมื่อรวมกองกำลังที่ยอมจำนนเข้าไปแล้ว พวกเขาจึงยังขาด
แคลนกำลังพลอยู่เพียงไม่กี่พันนายเท่านั้น

ไม่เพียงแต่กองทัพเลือดดาว กองทัพมังกรและกองพลทหาร
องครักษ์เองก็เช่นกัน แม้แต่กองพลทหารที่ **1** แห่งกองพล
ทหารป้องกันเมือง ที่อยู่ฐานที่มั่นมู่หลานก็จำเป็นต้องเติม
เต็มกำลังพล

แน่นอนว่า เชลยศึกจากประเทศไท่ผิงเดิม จะถูกนำมาเติม
เต็มส่วนนี้

ในการสู้รบที่ฐานที่มั่นมู่หลาน พวกเขาจับกุมเชลยศึกได้ถึง
120,000 คน ในระหว่างการสู้รบที่จังหวัดส่านโจว พวกเขา
จับกุมเชลยศึกได้ **40,000** คน

หลังจากทำลายกองกำลังของซีต้าไค่แล้ว พวกเข่าจับกุม
เชลยศึกได้อีก **90,000** คน

แล้วยังมีกองทัพประเทศไท่ผิงที่ยังเหลือในเมืองเทียนจิงอีก
100,000 นาย

สรุปแล้ว พวกเข่าจะมีเชลยรวมถึง **350,000** คย ที่กำลัง
รอการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ โดยไม่แสดงท่าทีใดๆต่อ
เชลยศึก ไปฉี้นำกองทัพมังกรกวาดล้างจังหวัดเจิ่นอัน

หากดินแดนซานไห่ต๋องการจะปกครองดินแดนเหล่านี้ พวก
เข่าจำเป็นต้องแยกย่อยเชลยศึกเหล่านี้ทั้งหมด

เจ้ากรมกิจการทหาร ตู่หฺงฮู่ย จะรับผิดชอบเชลยศึกที่ถูกโยน
เข้าฐานที่มั่นมู่หลาทั้งหมด **250,000** นาย

หลักๆแล้ว งานของพวกเขาก็คือ จำหน่ายผู้ที่ได้รับบาดเจ็บ
สาหัสหรือขาดพลังต่อสู้ออกไป จากนั้น พวกเขาก็จะทำงาน
ร่วมกับองค์กรข่าวกรองทั้งสอง ในการกำจัดมะเร็งร้ายที่แฝง
ตัวอยู่ในหมู่เซลล์

ในหมู่ทหารที่ยอมจำนน **3,000** นาย ในด้านก๊วยผิง มีผู้ที่ยัง
จงรักภักดีต่อประเทศไท่ผิงเดิมอยู่เป็นจำนวนมาก จึงไม่ใช่
เรื่องยากที่จะจินตนาการว่า ในหมู่เซลล์ศึกนับแสนนี้ มีคน
เหล่านั้่นอยู่มากเพียงใด

หากพวกเขาไม่กำจัดคนเหล่านี้ แล้วพวกเขาจะจัดระเบียบ
โครงสร้างกองทัพอย่างปลอดภัยได้อย่างไร?

ในช่วงเวลานี้ ผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจสอบจากองค์กรวิชาชีพ
อสรพิษหมิฟ, ฝ่ายข่าวกรอง และแม้แต่องค์กรรักษาน้ำใจที่เพิ่ง
จุดตั้งขึ้น ทั้งหมดได้มารวมตัวกันอยู่ที่ฐานที่มั่นมู่หลาน

พวกเขาค่อยๆตรวจสอบทหารจากข้อมูลและเส้นสายที่พวกเขา
วางเอาไว้ทั่วทั้งกลุ่มเซลล์ศึก

แม้กระนั้น โหหยางโซวก็ยังคงไม่มั่นใจว่า การชำระล้างครั้ง
ใหญ่นี้ จะทำให้ทหารทั้งหมดเชื่อถือได้ มันยังคงต้องมี
บางส่วนแทรกซึมเข้ามาในกองทัพอย่างแน่นอน

แต่ทราบเท่าที่มันไม่ส่งผลกระทบต่อภาพรวมขนาดใหญ่ โห
หยางโซวเชื่อมั่นว่า เขาจะสามารถใช้ประโยชน์จากเซลล์ศึก
เหล่านี้ได้

แน่นอน ตามหลักการปฏิบัติแล้ว เอลยศึกเหล่านี้จะถูกส่งไป
ยังกองทัพทหารทั้งสาม

ทหารที่ไม่แข็งแกร่งพอจะถูกส่งไปยังกองพลทหาร
รักษาการณ์ต่างๆ ในขณะที่เดียวกัน ทหารชั้นสูงในกองพล
ทหารองครักษ์ ก็จะถูกส่งไปยังกองกำลังสงคราม

ดังนั้น การจัดระเบียบกองทัพจึงส่งผลกระทบต่อทั้งกองทัพ
ฐานให้ หากพวกเขาต้องการจะจัดระเบียบเอลนศึกทั้งหมด
มันคงจะต้องใช้เวลาอย่างน้อย **2-3** เดือน หรืออาจจะนาน
กว่านั้น

ด้วยเหตุนี้เอง โอหยางโซวจึงไม่มีความสามารถในการเริ่ม
สงครามขนาดใหญ่ที่จังหวัดกุกยูลิน

.....

.....

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 30

โอหยางโซวนำกองกำลังของเขา เดินทางมาถึงเมืองเทียนจิง

การสูญเสียจังหวัดกู่ยหลิน ทำให้บรรยากาศในเมืองอึดอัด
เป็นอย่างมาก

เมื่อถึงจุดนี้ เหล่าข้าราชการในประเทศไทยก็ตระหนักได้ว่า
ในภาคตะวันตกเฉียงใต้มีผู้ที่สามารถต่อสู้กับดินแดนซ่าน
ให้ได้อยู่จริง ในฉับพลัน กองกำลังต่างๆที่ซ่อนตัวอยู่ในเมือง
เริ่มเคลื่อนไหว

โชคดีที่หยางสีวี่ฉิงมีความอดทน และเขาพยายามรักษา
เสถียรภาพของสถานการณ์ไว้ได้ชั่วคราว

นอกจากนี้ การมาถึงของโอหยางโซว ยังจะช่วยยับยั้งการ
เคลื่อนไหวของกองกำลังที่ซ่อนอยู่เหล่านี้ด้วย

TWO Chapter 539 ล่องออกจากภู

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 11 วันที่ 30

ณ เมืองเทียนจิง

วันนี้โอหยางโซวได้นำกองกำลังของเขาเข้าไปในเมือง ทั้งเมืองดูสงบเป็นอย่างมาก แรงเสียดทานต่างๆ ได้ถูกยับยั้งไว้โดยกำปั่นเหล็กของหยางสีวฉิงอย่างสิ้นเชิง

ด้วยการจัดเตรียมของหยางสีวฉิง โอหยางโซวได้ประชุมกับเหล่าขุนนางและขุนพลของประเทศไท่ผิงเดิม

ในช่วงบ่าย เขายังได้ประกาศอภัยโทษให้กับเหล่าอาชญากรทั่วไป และแจกจ่ายของใช้ประจำวันให้แก่ประชาชน

สิ่งนี้เป็นดังโชควาสนาและแก่นแท้

หยางสืวจึงเป็นคนรอบรู้และคุ้นเคยกับแผนการเช่นนี้ดี ไม่
แปลกเลยที่เขาถูกพิจารณาว่า เป็นบุคคลพิเศษของประเทศ
ไท่ผิง

เมื่อโอหยางโชวเห็นเช่นนั้น มันช่วยไม่ได้ที่เขาจะรู้สึก
ประหลาดใจ

โอหยางโชวยุ่งตลอดทั้งวัน และเขายังต้องเข้าร่วมงานเลี้ยง
ในคืนนั้นอีกด้วย

สุดท้าย ในขณะที่เขาเลือกที่พัก โอหยางโซวได้ปฏิเสธ
ความคิดแรกของหยางสือฉิง ที่ต้องการจะใช้โอหยางโซวไป
พักที่พระราชวังเดิมของหงสือฉวน

โอหยางโซวเลือกคฤหาสน์แห่งหนึ่งในเมือง มันเป็นคฤหาสน์
เดิมของขุนพลผู้ล่งลับ หลินเฟิงเสี่ยว มันดูร่าเริงขามและ
ไม่ได้ลดเกียรตินัยศัณลักษณ์ของเขาเลย

เมื่อหยางสือฉิงเห็นเช่นนั้น เขาก็ไม่ได้ตำหนิใดๆ

เขารู้สึกว่า มีเหตุผลบางอย่างที่ลอร์ดไม่ต้องการย้ายเข้าไป
อยู่พระราชวัง

หลังจากงานเลี้ยงจบแล้ว โอหยางโซวก็มีเวลาจัดการกับเรื่อง
ต่างๆ

ในคืนนั้น นายพลแห่งกองพลทหารองครักษ์ ซึ่งรับผิดชอบ
การป้องกันเมืองเทียนจิงชั่วคราว ขุนพลสุเว่ย หลินยี่,
เจ้าหน้าที่ข่าวกรองจากทั้งองครักษ์อสรพิษหิมะและฝ่ายข่าว
กรอง รวมถึงขุนพลหนุ่ม ซีฮู ทั้งหมดได้มารวมตัวกันที่
คฤหาสน์ของโอหยางโซว

นี่เป็นการประชุมภายในของดินแดนซานไห่

แม้แต่หยางสืวฉิงก็ไม่ได้รับเชิญ

ในความเป็นจริง ก่อนที่โอหยางโซวจะมาถึงเมืองเทียนจิง
ข่าวกรองที่ถูกรวบรวมมาจากองค์กรข่าวกรองทั้งสอง ได้ถูก
ส่งไปให้เขาอ่านก่อนแล้ว

สำหรับเหตุการณ์เล็กๆที่เกิดขึ้นระหว่างทางมาเมืองเทียนจิง มันแสดงให้เห็นแล้วว่า พวกเขาใส่ใจกับเมืองมากเกินไป จนพลาดเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในหมู่บ้านต่างๆ

จากข่าวกรองที่องค์กรข่าวกรองทั้งสองส่งมาให้เขา โอหยางโซวรู้ดีกว่า มีกลุ่มอำนาจซ่อนตัวอยู่ในเมืองเทียนจิง ที่สำคัญ กลุ่มอำนาจเหล่านี้มีวัตถุประสงค์เพื่อต่อต้านดินแดนซ่านไห่

ไบบรรดากลุ่มอำนาจที่ซ่อนอยู่นี้ มีทั้งเหล่าทหาร, ข้าราชการ และเสนาบดีจากประเทศไท่ผิงเดิม มีแม้แต่พ่อค้าและคนทั่วไป พวกเขามีสมาชิกเป็นคนทุกระดับของสังคม

ด้วยเหตุนี้ โอหยางโซวจึงจำเป็นต้องรีบกวาดล้างกลุ่มอำนาจที่ซ่อนอยู่นี้ ก่อนที่เป่าซุหย่าจะมารับตำแหน่งที่นี่

ไม่อย่างนั้น เมื่อเขาเคลื่อนกองกำลังที่คอยควบคุมออกไป
ความวุ่นวายและการจลาจลจะระเบิดขึ้นภายในเมือง

ปัญหาในปัจจุบันก็คือ สิ่งที่เขาควรจะทำ

หลินยีเสนอให้ใช้กำลังทหารกวาดล้างทั้งเมืองด้วยเลือด

เมื่อโอหยางโซวได้ยินเช่นนั้น เขาก็ส่ายหัวและปฏิเสธทันที

หลินยีเป็นทหารอย่างแท้จริง จึงไม่แปลกที่เขาจะมีความคิด
เช่นนี้ มันเป็นหนึ่งในทางเลือกที่สามารถทำได้ อย่างไรก็ตาม
โอหยางโซวมองว่ามันเป็นทางเลือกที่ไม่ค่อยจะดีนัก

แน่นอน การยึดเมืองเทียนจิงได้อย่างง่ายดายของดินแดน
ซหานไห่ นั้น มันมีทั้งข้อดีและข้อเสีย

คิดเกี่ยวกับมัน ถ้าพวกเขายึดเมืองด้วยกำลัง โอหยาางไซวจะ
สามารถใช้อำนาจจากชัยชนะ เพื่อเริ่มการสังหารหมู่จากชาว
กรองที่ถูกรวบรวมโดยองค์กรชาวกรองทั้งสองได้

ในจุดนั้น ไม่มีใครจะสามารถคัดค้านเขาได้

แต่ในตอนนี้ มันแตกต่างออกไป เมืองเทียนจึงยอมจำนน

การเผชิญหน้ากับผู้ที่ยอมจำนน มันไม่ใช่สิ่งที่ดีนักที่จะใช้
กำลัง

ถ้าพวกเขาละเลยมัน ประชาชนทั่วไปอาจจะเอ็นชากับพวกเขา
เขาได้ นอกจากนี้ มันยังทำให้เหล่าคนอย่างหยางสือฉิง ที่ให้

คำมั่นสัญญาว่าจะจงรักภักดีต่อดินแดนซานไห่ รู้สึกอัดอัด
และรู้สึกผิดบาปได้

ดังนั้น โหหยางโชวจึงจำเป็นต้องรับมือกับเรื่องต่างๆใน
เมืองเทียนจิงอย่างระมัดระวัง ด้วยเหตุนี้ เขาจึงยอมรับแผน
ของหยางสือฉิง ซึ่งก็คือการแสดงในช่วงบ่าย

ในมือขององค์กรข่าวกรองทั้งสอง มีรายชื่อของสมาชิกใน
กลุ่มอำนาจที่ซ่อนตัวอยู่ อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่มั่นใจว่า
รายชื่อนี้ครบถ้วนหรือไม่

หากทหารเริ่มทำการกวาดล้าง คนเหล่านี้ก็จะเริ่มหลบซ่อน
และพวกเขายังจะซ่อนตัวไปลึกยิ่งกว่าเดิมอีกด้วย

ดังนั้น หากต้องการจะกวาดล้างพวกเขาออกทั้งหมด เขา
จำเป็นจะต้องคิดแผนการ

หลังจากที่พูดคุยกันจนดีกดีน ในที่สุดพวกเขาก็คิดวิธีการ
แก้ไขที่เหมาะสมได้

พวกเขาจะตรวจสอบศัตรูที่ระบุในรายชื่ออีกครั้ง เพื่อความ
มั่นใจ แล้วเตรียมพร้อมสำหรับการลงมือได้ตลอดเวลา

สำหรับสมาชิกที่ซ่อนตัวอยู่ในกองทัพ หลินยี่จะเป็นคน
จัดการกับพวกเขา

สำหรับเรื่องนี้ โอหยางโซวได้สั่งให้ซีฮู นำกองพลทหารคน
เถื่อนภูเขาสอง ช่วยเหลือกองพลทหารองครักษ์อีกแรง

โดยอ้างเหตุผลว่า พวกเขาจะเสริมความปลอดภัยให้กับ
ลอร์ด และใช้โอกาสนี้ เพิ่มการควบคุมเมืองเทียนจิง

โดยพวกเขาจำเป็นจะต้องระมัดระวังกำลังของประเทศไท่ผิง
เดิม **100,000** นาย พวกเขาจะจำกัดทรัพยากรและ
กิจกรรมของทหารเหล่านั้นทั้งหมด เพื่อลดความเสี่ยงให้ได้
มากที่สุด

ตราบเท่าที่พวกเขาจัดการกับภัยคุกคามทางทหารได้ เรื่อง
อื่นๆก็ไม่ได้เป็นปัญหามากนัก

ในการประชุมในช่วงบ่าย มันเป็นการทดสอบครั้งใหญ่ของโอ
หยางโซว เขารู้ดีว่า ในหมู่ขุนพลเหล่านั้น ยังมีบางคนที่ยังคง
จงรักภักดีต่อหงสีวฉวน

ตราบเท่าที่พวกเขาไม่พบโอกาสในการก่อกบฏ พวกเขาก็จะ
ยังคงไม่เคลื่อนไหวและรอต่อไป

คิดเกี่ยวกับมัน การจะจัดการกับฝ่ายตรงข้ามนี้ไม่ง่ายเลย

ในทางตรงกันข้าม ถ้าโอหยางโซวใช้ปฏิบัติการที่มีชื่อว่า ‘ล่อง
ออกจากกู’ เขาจะสามารถกวาดล้างกลุ่มกบฏที่ซ่อนตัวอยู่ใน
เมืองได้ทั้งหมด

“ล่องออกจากกู?” หลินยี่ถาม

“ถูกต้อง!”

“ความคิดที่ยอดเยี่ยมนี้ของท่านลอร์ด ต้องอะไรบ้างหรือ?”

หลินยี่ยิ้มและถามออกมาอีกครั้ง

เมื่อโศภิตาได้ยินคำถามนี้ เขาก็ยิ้มและกล่าวว่า “คิดเกี่ยวกับมันดูสิ ภายในเมืองมีสถานที่ศักดิ์สิทธิ์สำหรับคนที่ยังจงรักภักดีต่อหงส์ขาวที่ใดบ้าง?”

“พระราชวัง?” หลินยี่และคนอื่นๆ กล่าวออกมาพร้อมกัน

“ถูกต้อง!”

“ท่านลอร์ดต้องการจะเผาทำลายพระราชวัง เพื่อให้บรรดาผู้ที่จงรักภักดีต่อหงส์ขาวโกรธ แล้วปรากฏตัวออกมาเองหรือ?” หลินยี่ถาม

“ไม่ใช่” โศภิตาส่ายหัว “การเผาทำลายมัน จะไม่เป็นความสูญเสียสำหรับพวกเราเองหรอกหรือ?”

กล่าวตามจริง โอบายาโชวยังคงต้องการความมั่งคั่งของ
พระราชวัง

จังหวัดสุโขทัยและจังหวัดเงินล้าน มีฐานะทางการเงินที่ไม่สู้ดี
นัก โอบายาโชวจึงจำเป็นต้องคิดหาวิธีแก้ปัญหาทางการเงิน
ด้วย

สำหรับแผนการเฉพาะ โอบายาโชวไม่ได้เปิดเผยมัน

เช้าวันรุ่งขึ้น โอบายาโชวประกาศคำสั่งแรก นับตั้งแต่วันที่เข
มาถึงเมืองเทียนจึงออกไป

คำสั่งของเขาก็คือ ตั้งแต่วันนี้ไป เมืองเทียนจึงได้รับเลือกให้เป็นเขตปกครองของจังหวัดสุโขทัย และมันควรจะมึศาลาว่าราชการจังหวัดที่เหมาะสม สำหรับให้กรมทั้งสี่ทำงาน

หลักจากที่พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้ว สถานที่ตั้งของพระราชวัง เป็นสถานที่ที่ดีที่สุดในการสร้างศาลาว่าราชการจังหวัดขึ้นมา

ดังนั้น เขาจึงจำเป็นต้องทนรับความเจ็บปวด และรื้อถอนพระราชวัง เพื่อสร้างศาลาว่าราชการจังหวัดตามมาตรฐานของดินแดน

ขณะที่คำสั่งนี้ถูกประกาศออกไป มันทำให้ทั่วทั้งเมืองกลายเป็นสับสนวุ่นวาย

คนทั่วไปตกใจกับความอาชญาของลอร์ด สำหรับคนที่
จงรักภักดีต่อหงส์วอน การรื้อถอนพระราชวัง เป็นดั่งการ
ทำลายสายสัมพันธ์สุดท้ายระหว่างพวกเขากับอดีตองค์ราชา
ของพวกเขา มันเป็นความรู้สึกที่แย่งยิ่งกว่าการเผ่าบ้านของ
พวกเขาเองเสียอีก

ดังนั้น ในทันทีที่คำสั่งนี้ถูกประกาศออกไป คนจำนวนมากจึง
ฮือวอนให้ลอร์ดถอนคำสั่งนี้ออก คนเหล่านี้ถูกจับบันทึกใน
รายชื่อขององค์กรรักษาสันติภาพอย่างครบถ้วน

ไม่ต้องกล่าวถึงคนที่จงรักภักดีต่อหงส์วอน แม้แต่หยางฮวี่
จึงรู้สึกสับสนกับคำสั่งนี้ของลอร์ด ในฐานะที่เป็นหนึ่งใน
เสนาบดีของประเทศไท่ผิงเดิม เขารู้ว่า พระราชวังมี
ความสำคัญต่อประชาชนและผู้ศรัทธามากเพียงใด

ถ้าลอร์ดต้องการเพียงจะสร้างศาลาว่าราชการจังหวัด เขาไม่จำเป็นต้องก่อปัญหาเช่นนี้ขึ้น

ประการแรก ตราบเท่าที่เขาทำการปรับเปลี่ยนพระราชวังสักเล็กน้อย มันก็ควรจะเป็นศาลาว่าราชการจังหวัดที่ยอดเยี่ยมได้แล้ว, ประการที่สอง แม้ว่าพวกเขาจะไม่ต้องการปรับเปลี่ยนพระราชวัง พวกเขาก็สามารถจะเลือกสถานที่แห่งอื่นที่เหมาะสมแทนได้

สิ่งที่เขาต้องการจะสร้างแค่ศาลาว่าราชการจังหวัด ไม่ใช่พระราชวัง เขาจึงไม่ควรจะยอมสูญเสียเงินมหาศาลและสร้างปัญหาใหญ่เพียงเพื่อฮวงจุ้ย

คิดย้อนกลับไป ลอร์ดยืนยันว่าจะไม่ย้ายเข้าไปในพระราชวัง
หยางสีวฉิงจึงคาดเดาว่า ลอร์ดคงต้องการจะรื้อถอน
พระราชวังจริงๆ

อีกไม่นานเขาก็จะไปที่จังหวัดเลยใจ และกลายเป็นผู้ว่า
ราชการจังหวัดที่นั่นแล้ว เขาจึงไม่ต้องการจะต่อต้าน
เจตนารมณ์และการตัดสินใจของลอร์ด

มีหลานคนไปหาลอร์ดและขอให้เขายกเลิกคำสั่งนี้

เมื่อหยางสีวฉิงได้ยินคำกล่าวของคนเหล่านั้น เขาก็ทำได้
เพียงยิ้มออกมาอย่างอีกัดใจเท่านั้น

คนเหล่านั้นถูกกีดกันออกจากคฤหาสน์โดยองครักษ์หลวง
พวกเขาไม่แม้แต่จะได้พบหน้าลอร์ด

ก่อนที่จะรื้อพระราชวัง โอหยาางโหวไม่ได้แสดงเจตนาที่จะนำสมบัติในรถม้าที่สืบมาเป็นของตัวเอง กลับกัน เขาบอกให้ฝ่ายธุรกิจติดต่อหอการค้าต่างๆ เกี่ยวกับการขายสินค้าฟุ่มเฟือยเหล่านี้ออกไป

ประการแรก เขาไม่ใช่พวกวัตถุนิยม, ประการที่สอง เขาต้องการลบอิทธิพลของหงส์วฉวนออกจากจังหวัดทั้งสอง

จากการประเมินคร่าวๆ สมบัติทั้งหมดที่นำมาจากพระราชวังมีมูลค่ากว่า **300,000** เหรียญทอง ทุกคนจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่า หงส์วฉวนใช้ชีวิตหรูหราเพียงใด

ด้วยเงินก้อนใหญ่ขนาดนี้ จังหวัดทั้งสองไม่จำเป็นจะต้อง
ได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลขุนพลผู้ว่าราชการแห่งหนาน
เจียงเลย

สำหรับนางโนและชั้นทีในพระราชวัง เป็นธรรมดาที่พวกเขา
จะถูกถอดออกจากตำแหน่งทั้งหมด

บ่าววันนั้น ช่างตีเหล็กและช่างฝีมือจำนวนมาก เริ่มการรื้อ
ถอนพระราชวัง

ถูกต้องแล้ว พระราชวังกำลังถูกรื้อถอน

วัสดุชั้นสูง, หินและสลัก, ฐานปั้น และอื่นๆ ทั้งหมดถูก
รวบรวมอย่างระมัดระวัง พวกมันไม่ได้ถูกทำลายอย่างที่หลิน
ยี่เคยคิด

โอหยางโซวประกาศออกไปว่า เขาจะจัดงานประมูล เพื่อขาย
สิ่งของจากพระราชวังเดิม ประชาชนจากทั้งสองจังหวัด
สามารถจะเข้าร่วมการประมูลได้

สิ่งของเหล่านี้ สามารถใช้เป็นของที่ระลึกในบ้านของพวกเขา
ได้ แม้ว่าพวกเขาจะไม่ต้องการของที่ระลึก วัสดุและของ
ประดับตกแต่งก็เป็นผลิตภัณฑ์ที่หายากทั้งหมด

เมื่อเห็นว่าพวกเขาไม่สามารถป้องกันการรื้อถอนพระราชวัง
ได้แล้ว โอหยางโซวเชื่อว่า เหล่าผู้ที่จงรักภักดีต่อหงสีวฉวน
จะไม่สามารถรักษาความสงบของพวกเขาเอาไว้ได้ พวกเขา
จะต้องปรากฏตัวออกมา และซื้อผลิตภัณฑ์เหล่านั้นทั้งหมด
อย่างแน่นอน

ด้วยวิธีนี้ เขาจะสามารถทำกำไรและค้นหากลุ่มกบฏได้พร้อม
กัน

มันเป็นดั่งการยิงปืนนัดเดียวได้นกสองตัวอย่างแท้จริง

TWO Chapter 540 การจัดระเบียบบกองทัพ ประเทศไต้หวัน

โกอา ปีที่ 2 เดือนที่ 12 วันที่ 1, ช่วงบ่าย

ณ คฤหาสน์เดิมของหลินเฟิงเสี่ยว

โอหยางโซวได้รวบรวมเหล่าขุนพลหลักของกองประเทศไต้หวัน
เดิม มาพูดคุยเกี่ยวกับการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพ

ก่อนการประชุม บรรยายภาพภายในห้องโถงหลักเครื่องขั้วมเป็น
อย่างมาก

ประการแรก ไม่นานหลังจากที่ออกคำสั่งแรก ลอร์ดก็ออก
คำสั่งที่สอง

คำสั่งที่สองประกาศออกไปว่า ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป เมือง
เทียนจิงจะอยู่ภายใต้การควบคุมของกองพลทหารองครักษ์
และกองพลทหารคนเถื่อนภูเขาทั้งสอง ทหารประเทศไท่ผิง
เดิม จะยังอยู่ในกองทัพ แต่พวกเขาจะไม่ได้รับอนุญาตให้
ออกไปข้างนอกโดยไม่มีเหตุอันควร

ทุกคนที่มีสมองจะเข้าใจได้อย่างชัดเจนว่า กองทัพประเทศไท่
ผิงเดิมกำลังจะกลายเป็นไก่อวที่ถูกแช่แข็ง

ประการที่สอง สิ่งก่อสร้างที่เป็นสัญลักษณ์ลักษณะของเมืองเทียน
จิงอย่าง พระราชวัง กำลังถูกรื้อถอนอย่างไร้ปราณี ไม่ว่าจะ

เป็นเหล่าขุนพลที่ใกล้ชิดหรือเป็นศัตรูกับหยางสีวฉิง พวกเขา
ต่างก็ไม่สบายใจเกี่ยวกับเรื่องนี้

ภายใต้สถานการณ์ดังกล่าว การเรียกเหล่าขุนพลมาประชุม
ของลอร์ด ย่อมต้องมีความหมายบางอย่างซ่อนอยู่เบื้องหลัง

หลังจากเหล่าขุนพลมารวมตัวกันได้ **1** ชั่วโมง โอหยางโซวกี
มาถึง พร้อมกับหลินยี่และซีฮูที่ตามหลังเขามา

นอกจากพวกเขาแล้ว ยังมีอีกหนึ่งคน นั่นก็คือ หยางสีวฉิง

ก่อนที่จะประชุมกับเหล่าขุนพล โอหยางโซวได้พบกับหยาง
สีวฉิงตามลำพังก่อน และพวกเขาได้ใช้เวลาในการพูดคุยกัน
เป็นเวลานาน หลังจากนั้น โอหยางโซวกีก็ออกมาพบเหล่า
ขุนพล

โอหยางโซวจงใจทำเช่นนั้น เพื่อสร้างความไม่พอใจให้กับ
เหล่าขุนพล

นอกจากนี้ เขายังต้องการชี้แจงให้พวกเขาเห็นว่า ใครเป็น
ผู้ปกครองเมืองเทียนจิงอย่างแท้จริง

เมื่อเทียบกับการประชุมในวันแรก ตอนนี้ โอหยางโซว
แสดงออกอย่างเคร่งขรึมและจริงจัง ชูตะเกาะหมิงกงและ
กระบี่สี่เหลี่ยมที่เอวของเขา ช่วยเสริมกลิ่นอายสังหารรอบตัว
เขา ให้ดูน่าเกรงขามมากยิ่งขึ้น

ระหว่างการสู้รบที่ด่านกุ้ยผิง โอหยางโซวได้รับประสบการณ์
ที่ดี จนเพลงกระบี่สังหารของเขาทะลวงไปอีกชั้น นอกจากนี้
เขายังเข้าใจจิตกระบี่และกระบี่ที่หก สังหารทุกชีวิตอีกด้วย

เมื่อรวมกับกลิ่นอายสังหารจากชีวิตที่แล้วของเขา มันทำให้
กลิ่นอายสังหารของเขาในตอนนี้นำหวาดกลัวเป็นอย่างมาก

กลิ่นอายสังหารของเขาในปัจจุบัน ยังคงขาดความกระหาย
เลือดอยู่ แต่มันก็ยังทรงอำนาจและน่าเกรงขามเป็นอย่างมาก

สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ โอหยางโซวไม่สามารถควบคุมกลิ่นอาย
สังหารได้อย่างอิสระ โดยปกติแล้ว เขาจะไม่ปลดปล่อยมัน
ออกมา มันจะพุ่งไปหาใครสักคนที่เขาต้องการเท่านั้น

ในเวลานี้ ขุนพลหลักทั้งหกของกองทัพประเทศไท่ผิงเดิม รู้ลึก
ถึงแรงกดดันที่หนักหน่วงนี้ ในฉับพลัน พวกเขาหลังเหวี่ยง
ออกมาและเต็มไปด้วยความตื่นตระหนก

ในช่วงเวลานั้น โอหยางโชวได้เปลี่ยนกลิ่นอายของตัวเอง
อย่างสิ้นเชิง จากคนสุภาพอ่อนโยน ไปเป็นที่แข็งแกร่งดุจ
เหล็กกล้า

โอหยางโชวมองไปรอบๆ แล้วกล่าวว่า “พวกท่านทั้งหมดต่าง
ก็เป็นผู้บัญชาการ มันจึงเป็นเรื่องธรรมดาที่พวกท่านจะรู้ถึง
ความสำคัญของคำสั่งต่อไปนี้ เนื่องจากพวกท่านอยู่ภายใต้
ดินแดนซานไห่แล้ว กองกำลังของพวกท่านทั้งหมด ก็จะถูก
จัดระเบียบตามกองทัพของพวกเรา พวกท่านคิดเช่นไร?”

ขณะที่เขากล่าวออกมา ทิวทัศน์ห้องโถงเงียบลงโดยไม่มีใคร
กล่าวอะไรออกมา

เหล่าขุนพลมองหน้ากันและกัน โดยไม่รู้ว่าพวกเขาควรจะ
กล่าวอะไรออกไป ขณะที่พวกเขายอมรับการยอมจำนน พวก

เขาก็คาดไว้แล้วว่าจะมีการจัดระเบียบกองทัพในอนาคต
อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่คิดว่า มันจะมาถึงอย่างรวดเร็วและ
ฉับพลันเช่นนี้

อย่างไรก็ตาม พวกเขาไม่สามารถจะปฏิเสธหรือต่อต้านเขา
ได้

เพราะไม่ว่าอย่างไร การจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพก็
จะต้องเกิดขึ้นอยู่ดี

นอกเหนือจากหยางสีวี่จิงแล้ว ในขุนพลหลักทั้งหก มี **2** คน
ที่เป็นมือซ้ายและมือขวาของซีต้าไค่, **2** คน เป็นผู้บัญชาการ
และรองผู้บัญชาการ กำลังพล **50,000** นาย ที่ประจำการ
ในเมืองเทียนจิง, ส่วนอีก **2** คน เป็นขุนพลหลักของกอง
กำลังป้องกันเมืองในท้องถิ่น

จากทั้ง 6 คน สองคนหลังไม่มีอำนาจพอจะกล่าวสิ่งใดได้
พวกเขาเป็นเพียงขุนพลของกองกำลังป้องกันเมือง ซึ่งมีทหาร
ไม่ถึง 30,000 นาย และเป็นทหารทั่วไปทั้งหมดด้วย

อย่างไรก็ตาม จากพวกเขาทั้งสอง คนที่ชื่อ หลินฉีหรง ยังคง
จงรักภักดีต่อหงสีวฉวน โอหยางไชวตัดสินใจกำจัดคนผู้นี้
หลังจากที่การประชุมสิ้นสุดลง

ส่วนอีกคนชื่อว่า หยางฟู่ฉิง เขามีอำนาจไม่มากนัก แต่ถ้าโอ
หยางไชวรู้ถึงความสามารถของเขา โอหยางไชวจะไม่วางเขา
ไว้เป็นเพียงขุนพลของกองกำลังป้องกันเมืองในท้องถิ่น

แม้ว่าซีต้าไค่จะลาออกแล้ว แต่ผู้ช่วยที่เชื่อถือได้ของเขา ก็
ยังคงควบคุมกองกำลังทางตะวันตกที่ยังเหลืออีก 20,000

นาย เนื่องจากกองกำลังนี้สามารถหนีออกมาจากการปิด
ล้อมพร้อมกับชีต้าไคได้ จึงเห็นได้ชัดว่า พวกเขาเป็นกอง
กำลังชั้นสูงอย่างแท้จริง

มือซ้ายของชีต้าไคชื่อว่า ฮูยี่หวง เขาได้ชี้แจงต่อหยางสีวฉิง
อย่างชัดเจนแล้วว่า เขายินดีที่จะจงรักภักดีต่อดินแดนซานไห่
ฝายข้างกรองและองค์กรรักษาสหประชาชาติก็ได้ตรวจสอบเขา
แล้ว และพวกเขาก็ไม่พบสิ่งผิดปกติใดๆ

ฮูยี่หวงมีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือหยางสีวฉิง เข้ายึด
อำนาจในกองทัพได้อย่างราบรื่น

สำหรับมือซ้ายของชีต้าไค เขามีชื่อว่า ชีเจิ้นจี และเขามีการ
แสดงออกแปลกๆ เขาไม่ได้จงรักภักดีต่อหงสีวฉวน แต่เขา

จงรักภักดีต่อซีต้าไค่ ที่สำคัญที่สุดก็คือ เขามาจากตระกูล
เดียวกับซีต้าไค่

ผลก็คือ เขามีความรู้สึกที่ไม่ดีนักต่อหยางสีวฉิง ซึ่งแน่นอนว่า
มันทำให้เขารู้สึกไม่ดีต่อดินแดนซานไห่ด้วย และเขาก็ต่อต้าน
พวกเขา

โอหยางไชวต้องการจะโน้มน้าวซีเจิ้นจีเข้ากองทัพ ประการ
แรก ซีเจิ้นจีใกล้ชิดกับซีต้าไค่ และเขามีศักดิ์ศรีสูงในกอง
กำลังทางตะวันตก, ประการที่สอง เมื่อพิจารณาว่าเขา
ต้องการจะรับสมัครซีต้าไค่แล้ว จึงเป็นธรรมดาที่โอหยางไชว
จะต้องให้โอกาสกับคนผู้นี้ด้วย

สำหรับกำลังพล 50,000 นาย ที่ประจำการที่เมืองเทียนจิง พวกเขาถือเป็นทหารชั้นสูง ไม่อย่างนั้น หงสืวฉวนคงจะไม่ใช้ พวกเขาเป็นผู้ปกป้องเมืองหลวงของเขา

ผู้บัญชาการของพวกเขาชื่อว่า เจิงเทียนหยาง ขณะที่รองผู้บัญชาการชื่อว่า ฉินรี้กั๋ง เจิงเทียนหยางเป็นขุนพลซราที่จงรักภักดีต่อหงสืวฉวน และเขาเป็นคนเจ้าเล่ห์เป็นอย่างมาก ดูผิวเผิน เหมือนว่าเขาจะติดตามหยางสืวฉิง แต่ในความเป็นจริงแล้ว เขากำลังเตรียมพร้อมที่จะก่อปัญหา

ดังนั้น เจิงเทียนหยางจึงเป็นปัจจัยที่ไม่เสถียรมากที่สุดในฐานะผู้นำหลักของกองกำลังที่เมืองเทียนจิง เป็นธรรมดาที่เขาจะมีอำนาจในการควบคุมกองกำลังนี้มากกว่าหยางสืวฉิง

นอกจากนี้ เขายังเป็นจิ้งจอกเฒ่าที่ร้ายกาจอย่างมาก เขา
แสดงความเคารพต่อหยางสืวฉิง โดยที่ไม่มีใครสามารถจะ
จับผิดเขาได้เลย ซึ่งมันส่งผลให้เขายังคงสามารถควบคุมกอง
กำลังของเขาได้อย่างราบรื่น

ถ้าโอหยางโชวรุ่รุนแรงเกินไป เขาอาจจะนำกองกำลังของเขา
ก่อกบฏได้

สำหรับฉินรี้กั๋ง เขาจงรักภักดีต่อหยางสืวฉิง การคงอยู่ของฉิน
รี้กั๋งทำให้ฉินเทียนหยางไม่กล้าที่จะนำกองกำลังของเขาก่อ
กบฏ ฉินรี้กั๋งช่วยให้หยางสืวฉิงสามารถควบคุมกองกำลังที่
เมืองเทียนจิงเอาไว้ได้

แม้แต่ฝ่ายขาวกรองก็ยังชื่นชมเขา คงมีเพียงหยางสีวฉิง
เท่านั้น ที่สามารถจะมีอิทธิพลต่อการปกครองและ
การทหารของเมืองเทียนจิง

ถ้าเป็นคนอื่น พวกเขาคงจะมีอิทธิพลไม่มากพอ

.....

.....

“ท่านลอร์ด!” เมื่อเห็นว่าโอหยางโซวกำลังวางแผนให้ทุก
อย่างไปอยู่ภายใต้การควบคุมของเขา จึงจอกเฒ่า เจิง
เทียนหยางก็ไม่สามารถจะอดทนได้ และก้าวออกมาในที่สุด
“ท่านลอร์ดสามารถบอกพวกเราได้หรือไม่ว่า หลังจากที่ได้
ระเบียบโครงสร้างกองทัพแล้ว พวกเรายังมีอำนาจเช่นเดิม
ของพวกเราหรือไม่ แล้วกองกำลังเดิมของพวกเราจะเป็น
อย่างไร?”

คำกล่าวของเจิ้งเทียนหยางพุ่งเป้าไปที่ปัญหาที่สำคัญที่สุด
ของการจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพโดยตรง

ในฐานะผู้บัญชาการ เขาต้องให้ความสำคัญเกี่ยวกับ
ตำแหน่งของเขา หลังจากจัดระเบียบโครงสร้างกองทัพแล้ว
ถ้าเขาได้เลื่อนตำแหน่ง มันก็เป็นสิ่งที่ดี แต่ถ้าเขาถูกลด
ตำแหน่ง เขาก็คงจะสูญเสียใบหน้าของเขา

นอกเหนือจากตำแหน่งของพวกเขาแล้ว ในฐานะขุนพล พวกเขา
ยังต้องให้ความสำคัญกับกองกำลังของพวกเขาด้วย ถ้า
ใครถูกย้ายไปยังกองกำลังใหม่ แล้วไม่มีใครไว้วางใจในตัว
พวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะได้รับตำแหน่งสูง แต่พวกเขาก็คง
จะรู้สึกอึดอัดใจ

แน่นอน สองสิ่งข้างต้นนี้ เป็นเป้าหมายสำหรับเหล่าขุนพลที่
ไล่ตามฉายาและความรุ่งโรจน์เท่านั้น

ตัวอย่างเช่น ขุนพลอย่างหานสินและตี้ฉิง แม้ว่าพวกเขาจะ
ไม่ได้รับตำแหน่งที่โดดเด่น แต่มันก็ไม่ใช่เรื่องสำคัญมากนัก
พวกเขาไม่ได้รู้สึกไม่พอใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ เพราะพวกเขาเชื่อ
ในความสามารถของตนเอง

เห็นได้ชัดว่า ขุนพลของกองทัพประเทศไท่ผิงเดิมเหล่านี้ เป็น
กังวลต่อสองสิ่งข้างต้นนี้

ดังนั้น พวกเขาส่วนใหญ่จึงเห็นด้วยกับคำถามของเฉิงเทียนห
ยาง แม้แต่ฮูยี่หวงและฉินรี้กั๋ง ซึ่งแสดงความจงรักภักดี ก็ยัง
มองมายังโอบุสด้วยด้วยความกังวล

เชิงเทียนหยางผู้นี้เป็นจิ้งจอกเฒ่าอย่างแท้จริง

แต่น่าเสียดาย ไม่ว่าจิ้งจอกจะฉลาดเพียงใด มันก็ยังคงไม่สามารถหลบหนีการไล่ล่าของมนุษย์ได้

ก่อนหน้านี้ที่โอหยางໄໝพูดคุยกับหยางสืวจิง พวกเขาได้คาดการณ์ไว้แล้วว่าขุนพลผู้นี้จะก่อปัญหาในที่ประชุม

ดังนั้น คำถามของเชิงเทียนหยางจึงเป็นสิ่งที่โอหยางໄໝคาดเดาเอาไว้แล้ว

แม้ว่าโอหยางໄໝจะไม่ได้เป็นอัจฉริยะทางทหาร แต่หลังจากที่เขาได้ใช้เวลาพร้อมกับยอดขุนพลอย่าง ไป๋ฉีและหานสินมาเป็นเวลานานแล้ว มันทำให้เขาคุ่นเคยกับเรื่องการทหารเป็นอย่างดี

เมื่อเห็นว่าเชิงเทียนหยางพยายามจะก่อปัญหา โอหยางไชวกี
ปล่องไฟในมือของเขาออกมา

“แม้ว่าขุนพลเชิงจะไม่ยกเรื่องนี้ขึ้นมา ข้าก็จะอธิบาย
สถานการณ์ให้ทุกคนฟัง ทุกคนควรจะรู้ว่า กองทัพซานไห่ใช้
กรมทหาร, กองพลทหาร และกองทัพทหารเป็นโครงสร้าง
หลัก โดยแต่ละกองทัพทหารจะมีกำลังพล **70,000** นาย”

โอหยางไชวหยุดชั่วคราว เพื่อให้เหล่าขุนพลทำความเข้าใจและ
กล่าวต่อว่า “ข้าสัญญาว่า ทุกคนจะได้เป็นนายพบแห่ง
กองทัพทหาร ส่วนตำแหน่งขุนพลแห่งกองทัพทหาร มันจะ
ขึ้นอยู่กับคุณูปการทางทหารที่ท่านทำให้กับกองทัพ ใน
กองทัพ ถ้าพวกท่านต้องการจะควบคุมกำลังพลจำนวนมาก
พวกท่านจำเป็นจะต้องสั่งสมคุณูปการให้ได้มากพอ”

เมื่อเหล่าขุนพลได้ยินคำอธิบายนี้ พวกเขาก็ถอนหายใจ
ออกมา และการแสดงออกของพวกเขาก็ผ่อนคลายลง

ทุกคนต้องเข้าใจว่า ตำแหน่งขุนพล แม้แต่ในกองทัพซันไห่
มันก็ยังถือว่าเป็นตำแหน่งที่สูงมาก มันเป็นตำแหน่งสำหรับ
ขุนพลที่โดดเด่นเท่านั้น ในหมู่พวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะ
ควบคุมกองกำลังขนาดเล็ก แต่ประสิทธิภาพของพวกเขา
เป็นของจริง

แม้แต่เจิ้งเทียนหยางก็ไม่สามารถจะโต้แย้งได้ ถึงกระนั้น เขา
ก็เป็นผู้บัญชาการกองกำลัง **50,000** นาย เขาจึงไม่
ต้องการเพียงตำแหน่งนายพล

ถึงอย่างนั้น แม้ว่าเขาจะหน้าหนาเพียงใด แต่เขาก็ยังไม่มี
ความมั่นใจว่า เขาจะมีความสามารถมากพอที่จะยืนข้าง
ขุนพลแห่งกองทัพทหารอย่าง ไป่ฉี, หานสิน และซุนปิ่น